

discutir-ne, llevat, naturalment, del cas excepcional d'En Cajal.

* * *

Un comentari final, general i breu sobre els mètodes de treball neurològic i llurs punts de contacte i d'oposició amb els psiquiàtrics i sobre la col·laboració de les càtedres de Psiquiatria i Neurologia, així com dels serveis hospitalaris independents, no entenc que hagi de defugir-lo.

Excuseu-me, doncs, que acabi aquesta modesta dissertació d'ordre històric i local amb la descripció somera d'un panorama, present i futur, tal com el veig jo.

El vell mètode clínic, o sigui el pròpiament dit, ha de cedir el pas, per tal d'assegurar un avenç en la resolució dels grans problemes neurològics i psiquiàtrics dels nostres dies, a la tasca de col·laboració múltiple, clínica i complementària, i d'investigació complexa.

El neuròleg necessita de l'anatomia i de la fisiologia del sistema nerviós, dels procediments complementaris d'exploració radiològica, humoral, elèctrica i hispatològica, així com de l'ajuda constant de l'oftalmòleg, otòleg i cirurgià.

El fisiòleg, l'anatomopatòleg i el químic són, els seus suports més indispensables.

El psiquiatra pur no pot prescindir de la psicologia mèdica i de la fisiologia, si bé no ha de deixar de banda, totalment, els exàmens d'ordre biològic i l'ajuda important del neuròleg i de l'anatomopatòleg.

Tanmateix, el domini del psicòleg predomina sobre tots els altres.

Hi ha, per consegüent, punts d'unió i de diferenciació entre les dites especialitats. I aquests punts, com veieu, no són ni tan iguals, ni tan diversos, perquè calgui defensar un criteri d'independència absoluta o d'unitarisme a ultrança, des de tots els punts de vista.

La labor d'investigació, que pot portar-se a efecte en Instituts especialitzats o bé més restringidament en els serveis docents i clínics ordinaris, partint de vegades d'un lloc comú, emprant molt sovint els mateixos mètodes de treball, no hauria d'ésser una cosa definitivament diferenciada. D'haver-hi necessitat imperiosa de fundar un sol Institut d'investigacions superiors, hauria de pensar-se a dividir-lo en seccions distintes, amb treballadors variadament especialitzats, sota una ún-

ca direcció; més, d'ésser possible propugnar l'existència d'Instituts neurològics i psiquiàtrics, no tindriem de prescindir en cap d'ells de la col·laboració primordial i respectiva del psiquiatra i del neuròleg.

Les contribucions cal que siguin, de vegades, exclusivament neurològiques o psiquiàtriques, però sovint poden tenir un caràcter mixt de preferència psiquiàtrica o neurològica, segons el tema a estudiar i la competència més especial del seu autor, mai exclouent per principi la intervenció en aquestes circumstàncies, de l'un o de l'altre o bé present forçadament un caire massa determinat.

És per això que la separació radical de neuròlegs i psiquiatres, llur oposició (sonniada per alguns), la negació d'una possible competència mixta, no ens atrevim a aconsellar-la. El progrés veritat de les especialitats bessones sofriria les conseqüències de tal línia de conducta.

De triomfar el criteri de la màxima especialització, en totes les condicions i moments, hauríem de laborar, també, i ben aviat, per la independència del neuro-cirurgià dintre la neurologia i del psicoterapeuta dintre la psiquiatria. A més de no ésser lògic, aquest punt de vista, resultaria francament contraproductiu en l'estat actual de la ciència i de la pràctica mèdiques.

La major preponderància en una determinada matèria de les nostres especialitats no ha de servir cruament, teòricament, per a indicar, sobretot en el terreny clínic i d'investigació, potser també en el docent, uns compartiments rígids, on calgui treballar i actuar en un sentit unilateral.

L'aspecte de l'ensenyament, que ben orientat ha de tenir per norma fixa la separació essencial i l'especialització pedagògica dels neuròlegs i psiquiatres, tal com ho hem fet nosaltres a Barcelona, en contra del sistema adoptat i seguit per més d'una Universitat estrangera de posseir una sola càtedra de malalties mentals i nervioses—amb un titular neuropsiquiatra o bé psiquiatra o neuròleg, ajudats directament de companys competents en diverses branques de les disciplines—no convé que tendeixi, malgrat el que ha estat decidit a Barcelona, a una independència total. Els mètodes d'estudi són comuns en part, ja ho hem dit, i les malalties tenen fronteres molt difícils de delimitar, quan no arbitràries en absolut. Els professors no poden desconèixer fonamentalment l'especialitat bessona, per tal de saber donar, sem-